

Motivene til foranstaaende Lovudkast ere saalydende:

Omenbskjøndt det ikke kan miskjendes, at Anordningen af 29de Juli 1846 i de Aar, som ere forløbne siden dens Udstedelse, har bevirket en betydelig Fremgang i de fleste ved denne Lov omhandlede Forhold, ere dog Ønsker om en Forandring i den nugældende Lovgivning om Bands Afledning og Afbenyttelse i de senere Aar paa flere Maader fremkomne. Saaledes blev det under de Forhandlinger paa Rigsdagen (see Landstingets 2den Samling 1850 S. 3044—65, 3153—93 og 3534—40), som gik forud for Loven af 16de Marts 1851, af Forskjellige yttret, at denne Lovs Gjenstand ikke var det eneste Punkt, som i Forordningen om Bands Afledning m. m. trængte til Forandring, og at der kunde være Opfordring til at tage den hele Materie under fornyet Overveelse og Bearbejdelse. Paa sidste Rigsdag er denne Sag atter bragt paa Bane under Form af en til Indenrigsministeren stillet Forspørgsel, hvorom henvises til Forhandlingerne paa Folkethinget Pag. 902—918. Da lignende Udtalelser fremdeles havde fundet Sted ved flere Landmandsmøder paa forskjellige Steder i Landet (i hvilken Henseende navnlig henvises til en af et paa den 6te danske Landmandsforsamling i Aalborg nedsat Udvalg paa Ministeriets Opfordring afgiven Betænkning om denne Sag, der findes indrykket i landoconomisk Tidsskrift 3die Række, 5te Bind 1ste Hefte) sandt Ministeriet sig foranlediget til under 17de Februar d. A. at opfordre samtlige Amtmænd til at tage denne Sag under næste Overveelse og, efterat have confereret med Amtsrådene, de landoconomiske Selskaber i Amtet samt paa anden hensigtsmæssig Maade at have undersøgt og prøvet Sagen, at meddele Ministeriet deres Betænkning om, hvorvidt der efter de af dem saaledes vundne Erfaringer maatte være Gode til at foranledige Forandringer i eller Tillæg til den bestaaende Lovgivning om denne Materie og i bekræftende Fald, hvilke Punkter disse da nærmest maatte angaae, samt paa hvilken Maade Forholdet hensigtsmæssigt kunde søges ordnet.

Efterat disse Besvarelser nu ere indkomne

fra de fleste Aalter, har Ministeriet ladet udarbejde foranstaaende Lovforslag. De indkomne Erklæringer og Forslag ere vel meget indbyrdes afvigende og gaae tildeels langt videre, end Regjeringen paa nogen Maade kan finde forsvarligt. Men der viser sig dog en almindelig udbredt, om end ikke eenstemmig Erkendelse af visse Hovedpunkter, hvor der trænges til nye Lovbestemmelser. Medens man nu ikke har kunnet finde det tilraadeligt at forsøge Udarbejdelsen af en fuldstændig ny Lov, da Loven af 1846 i sine Grundtræk fremdeles maatte ansees for hensigtsmæssig, er det antaget, at forskjellige Tillæg og nærmere Bestemmelser kunde være ønskelige, navnlig som Følge af Agerdyrkingens Fremgang i de senere Aar.

Med Hensyn til de enkelte Forslag bemærkes Følgende:

Til §§ 1—3.

Som almindelig Regel for Deeltagelse saavel i den første Oprensning og Regulering som i den fremtidige Vedligeholdelse af de større Vandløb fastsætter § 17 i Anordningen af 1846, at samme skal paahvile den, der ved Undersøgelsen findes at have Nytte af disse, altsaa i et passende Forhold ikke alene dem, hvis Jorder grænde til selve Vandløbene, men ogsaa dem, hvis Jorder støde til de Søer, eller dem, der ere lodtagne i de Eng og Moser, hvorfra Løbene have deres Oprindelse, og overhovedet Enhver, der, selv uden at hans Jorder støde til Vandløbene, dog har Nytte og Interesse af deres Vedligeholdelse. I hvorvel denne Hovedregel er grundet i Billighed og Retfærdighed, er der dog en stor Bæmselighed forbunden med at undersøge den rette Maalestok for Fordelingen af disse Byrder og Følgen heraf har ogsaa været, at paa mange, maaskee de fleste Steder alene de Vandløbet tilflødende Jorders Brugere ere komne til at bære Forpligtelser til dets Vedligeholdelse, som enten ved Forlig ere blevne overtagne eller ved Landvæsenkommissionens Kjendelse paalagte, idet man i begge Tilfælde har antaget, at de Tilflødende ere de, som hovedsagelig have Nytte af Vandløbet og derfor alene bør holde det